

Lumina Satelor

PREȚUL ABONAMENTULUI:	
Pe un an	Lei 120-
Pe o jumătate de an	90-
Pe 3 luni	50-
Pentru străinătate	500-
Pentru America pe an	Dolari 2 -

Foaie pentru popor

Redactată de preoții: I. TRIFA și
GHE. MAIOR.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Sibiu, strada Avram Iancu Nr. 5
Un număr Lei 3·50

ANUNȚURI

primește admin. din str. Avram Iancu 3.
PREȚUL ANUNȚELOR:
Un șir mărunt 6 Lei pentru odată, dacă se public
de mai multeori se dă rabatul cuvenit.

Antihristul din Rusia

O cruciadă creștină? — Petrogradul nu va mai avea bisericici — protestul creștinilor — unde-i protestul nostru?

Prigoanele din Rusia contra credinții continuă cu furie. Sovietele au rănduit recirarea tuturor clopotelor și crucilor de metal. N'au fost crujate nici sinagogile evreiești, luându-li-se sfeșnice.

Societatea celor "fără Dumnezeu" a înaintat guvernului din Moscova o rugare în înțelesul cărei toate bisericile din Leningrad — fostul Petrograd, capitala Rusiei — trebuie să fie recirate și transformate în cinematografe și localuri publice până la 1 Mai 1930. Spun păgâni că orașul lui Lenin nu poate suferi o astfel de "rușine", de a avea biserici. De sigur, rugarea li se va împlini.

Numerose așezăminte religioase — scriu zilele — au fost distruse cu dinamită Guvernul din Moscova a intensificat propaganda cu scopul de a face imposibilă orice manifestație a cultului creștin. El a împriștat în orașe și sate, în mii de exemplare, ziarul intitulat „Fără Dumnezeu” și numeroase broșuri și publicații, în care Isus Hristos este batjocorit în termenii cei mai triviali.

In toate școlile sovietice copiii sunt obligați să cânte imnuri antireligioase.

Zeci de mii de preoți creștinizacă în închisorile sovietice.

In diferite orașe au loc în prezent dărâmarea de catedrale. La Kiev și Harkov au fost arse din ordinul sovietelor, câteva vagoane cu cărji sfinte evreiești.

Aproape toate țările creștine din Europa au protestat contra acestora.

In parlamentul din Anglia, lordul Boulford a fost de părere că Anglia trebuie să rupă orice legătură diplomatică cu un „regim anticreștin”.

In urma propunerii făcută

de lordul Glasow, de a se organiza o „cruciadă” contra persecuțiilor religioase din Rusia, ziarul „Morning Post” a aprobat această idee și a adresat un apel reprezentanților bisericii anglicane dacă sunt dispuși să organizeze o cruciadă.

Răspunsurile au fost favorabile.

Aproape toate bisericile creștine au rănduit rugăciuni pentru martirii credinții din Rusia. Astfel de rugăciuni s'au rănduit și în bisericile romano-catolice.

Dintre bisericile ortodoxe, au protestat Patriarhia din Jugoslavia, din Bulgaria și din Grecia [unde chiar și parlamentul s'a alăturat la acest protest].

Toată lumea se întreabă însă, unde-i protestul țării și bisericii noastre ortodoxe. În vreme ce bisericile romano-catolice și altele rănduiesc rugăciuni pentru frații noștri de credință din Rusia, oare noi nu trebuie să ne rugăm pentru ei? După Rusia, suntem țara cea mai mare ortodoxă, și glasul nostru trebuie să se audă. Să nădăduim că se va auzi.

Cu dinamită a fost dărămată istorica mănăstire Sf. Simeon din Moscova. Au lucrat la aceasta muncă diavolească cinci mii comuniști și un detașament de geniu.

O săptămână de zile a tănut această muncă satanică.

Iar se schimbă legea școlilor secundare?

Abia e un an, de când s'a încercat legea cea nouă a învățământului secundar [a liceelor] și acum se svonește, că o comisie lucră pe puteri pentru a o schimba.

Nu știm ce schimbări îl aduce. Un lucru însă îl știm. E îl de capul școlarilor cu atâtea schimbări de legi școlare și îl de al profesorilor. De zece ani tot schimbăm, fără să ne dăm sama, că băieții nu sunt cu nimica vinovați ca să fie chinuiți de politicieni în chipul acesta tiranic, pagânesc. Să nu mai pună nimeni vină nici pe băieți, nici pe profesori, dacă ceice ies din școală acum după răsboiu nu mai sunt așa deștepi, ca cei de mai înainte; de vină sunt miniștrii dela instrucție și deputații, cari nu sunt în stare să se gândească cât de

mult nenorocesc pe băieți copii și pe părinți cu legile lor.

Știm, că noi nu putem opri să nu se schimbe legea. Nică nu vrem aceasta. Un lucru însă credem, că putem cere: așa să schimbe legea, încât măcar 20 de ani să-i dea pace apoi; și să ridice liceul la 8 ani cât a fost; apoi să împuțineze și să facă mai usoară materia de învățat, nu orele, în care să se învețe și să o rănduiască mai cuminte, și să lase pe profesori să frământe cu copii mult și biné apoi învățătură, ca să învețe pe copii să cugete, și pedeapsa să-i învețe și la mai multă omenie. Dacă acestea nu au de gând să le schimbe, atunci să lase legea așa cum a fost, că toate celelalte schimbări nu plătesc o ceapă degerată, oricără de cuminti ar fi oamenii din comisie.

Vreau să mute „Astra” la Cluj?

„Asociația pentru literatură română și cultura popularului român” dela înființarea ei până azi și-a avut centrul, conducerea, la Sibiu. De vreo câțiva ani începând, unii și alții vreau să mute. Până acum acestea erau socotite mai mult ca niște vești fără temeu, acum însă auzim, că lucrul e pus la cale foarte stăruitor chiar și din partea din care nu ne așteptam. Să vedem, ar fi bine ori nu să se mute.

Însuși numele societății arată, că ea are să lucreze pentru popor, deci nu pentru învățători. Cultura nu poate face înțeleasă de popor oricine. Mesajul de a propovedui după pricoperea poporului îl au numai oamenii cu carte, cari trăiesc în mijlocul poporului, așa dară în primul rând preoții și învățătorii și apoi profesorii secundari. Cei mai depărtați de această muncă sunt profesorii universitari. Dintre ei prea puțini ar putea lucra cu folos pentru culturalizarea masselor [adecă a grosului din popor]. Si „Astra” în tot trecutul ei s'a și răzimat și a dat înainte prin preoți și învățători și mai puțin prin cei-

lalți. Nici de aci înainte nu poate fi altfel. Deci povestea, că la Cluj avem cei mai învățători oameni și de aceea ar trebui dusă acolo, rămâne poveste. Ar avea valoare, dacă „Astra” ar fi înființată și ar lucra numai pentru cărturari. Este însă o greșală a-și crede de datoria ei să publice cărți și să ie conferințe pentru cărturari; tocmai cu aceste lucrări se cheltuiește prea mult din venitul „Astrei”. Ori atunci, de ce sunt asociații profesionale, extensiuni universitare universități libere, Academia Română, dacă și „Astra” ar să facă cultură, de specialiști cari deseori zboară prin nori?

Mutarea „Astrei” la Cluj ar însemna și o blamare și descurajare a muncitorilor ei de până acum. Ar însemna, că profesorii universitari și cei care vreau mutarea ei acolo au ajuns la convingerea, că toți cății au lucrat până acum în numele „Astrei” sunt nepuntincioși și munca lor n'a plătit și nu plătește o ceapă degerată. Si foarte ușor s'ar putea întâmpla, ca nici unul dintre ei să nu se mai încălzească de ea și să stea nepăsători de o parte, ca „să

Din istoria Bisericii creștine.

Jertfele de sânge ale parohiei celei dintâi: trei uciși pentru Domnul. Se încep prigonirile.

Toate pildele cele mărețe, care au făcut pe mulți să intre în împărăția lui Dumnezeu cea de pe pământ, ni le-au arătat creștinii parohiei celei dintâi. Ei ne dău și pe cei dintâi mărturisitori și martiri (sau mucenici). Si aceasta vreau să o înfățișez în rândurile de mai jos.

Am fost scris în unul din numerile trecute, că frații sau sănătii cei din Ierusalim mergeau la biserică jidovească [a Vechiului Testament] din Ierusalim și luau parte la slujbele ce se făceau în ea. Mergeau însă și pentru altceva. Apostolii, învățătorii, presbiterii, diaconii și toți creștinii găseau totdeauna popor, cărora să le predice evanghelia Domnului. Si cum multe semne și minuni se săvârșeau prin ei, mulți erau și ceice treceau la picioarele lui Hristos, cum făcuse femeia cea păcătoasă, și ca și ea luau iertare de păcate și multă măngăiere dela Domnul prin puterea Duhului sfânt. Văzând însă mai marii bisericii jidovești, că poporul trece la creștini, au început să întemnițe și să încrucișe pe apostoli, știind și ei, că prigonind și batjocorind păstorii, se poate risipiturma; apoi au început să purtă grije să nu mai pătrundă creștini în biserică lor; iar după ce au văzut, că nici asta nu ajută, au trimis să-i scoată de prin case și să-i ducă la judecăți și să-i întemnițeze. Si după ce au văzut, că nici cu aceasta nu-i poate despărții de dragostea cără Hristos, au început să omori dintre ei.

Cei cari au suferit palme, bătaie, batjocori, chinuri, temniță, pentru numele Domnului și nu s-au lăptădat de credință au primit numele de mărturisitori ai Domnului, și erau ținuți în mare cinste de toți creștinii și socotiti „mari... întru împărăția cerurilor” (Matei 5, v. 19). Dar și mai mari erau socotiti ceice au suferit moartea pentru evanghelia Domnului, adecă ceice și-au pus sufletul pentru Domnul și pentru evanghelie și prin asta și l-au mantuit pentru lumea cu viața cea fără de sfârșit (Marcu 8, 35), și pe aceștia iau numit mucenici sau martiri.

Cei dintâi, cari au suferit ocară, temniță și bătaie cu nuiele dela jidovi sunt sf. apostoli Petru și Ioan (Fapt. ap. c. 4 și cap. 5). „Dar ei au plecat din fața sine-driului [judecătoria cea mare a jidovilor] bucurându-se că s-au învrednicit să sufere ocară pentru numele lui Isus” (Fapt. ap. c. 5, v. 41), aducându-și aminte de cuvintele Domnului, că: „Fericiti veți fi, când, pentru Mine, să vor ocări și să vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împo-

triva voastră, mintind” (Matei cap 5, v. 11). După ei au pățit la fel și alii creștini din parohia cea dintâi, căci cetim în cap. 8, v. 3 din Fapt. apost., că „Saul însă pustia Biserică [creștină] întrând din casă în casă, și tărind pe bărbați și femei și dădea, ca să-i închiză”. Așadară parohia cea dintâi a avut mulți mărturisitori.

Dar și au avut și martiri. Cel dintâi sânge creștinesc pentru țară în credință cea adevărată la Ierusalim s-a vărsat. Cine va ceta capitolul 6 și 7 din Faptele apost. va vedea cum a mărturisit pe Hristos și cum a murit cel dintâi martir creștin, care a fost sf. Stefan, cel dintâi diacon. A fost omorât cu petrii de jidovii înfuriați, în anul 36 sau 37 dela Nașterea Domnului.

Între alte jertfe, tot parohia cea dintâi să-i spună față către față ce duh stăpânește acolo. Si între altele sfătuiri însemnate, ce s-au mai ținut, e deajuns să amintim, că Basarabienii cu dragoste de neam și țară au înființat o „Ligă pentru apărarea românismului în Basarabia”, că această ligă a publicat un apel, un manifest. Iată apelul:

„Din stepele îndepărtate suflă o vijelie groaznică.

Români Basarabeni, voi nu trebuie să uită că Basarabia e inundată de mii de manifeste, că prin sate se face o propagandă a cărei scop e holșevizarea ei adecă alipirea la Rusia sovietică.

Nu sunteți străini de vestile purtate prin gazete, că în toate orașele basarabene, comuniștii în frunte cu steaguri roșii, cu un curaj neînchipuit strigă: Jos România! Vrem alipirea la Rusia!

Așadară parohia cea dintâi pe lângă multime de mărturisitori, cari se bucurau, că puteau suferi și ei ceva pentru Domnul Isus Hristos, care suferise atâta pentru măntuirea lor, a dat și trei jertfe de sânge creștinesc pe arhidiaconul [cel dintâi diacon] Stefan și pe cei doi episcopi ai Ierusalimului, pe sf. apostoli, amândoi cu numele de Iacob.

Nu ne dă pildă și nouă și parohiilor noastre, această comunitate din Ierusalim? Nu ne arată cum ar trebui să fim și noi? Tot ce au făcut și au suferit înaintașii, spre învățătura noastră au făcut, cum spun Sfințele Scripturi.

Sfinților Mărturisitori și Mucenici, voi cei mari ai împărăției cerurilor rugăți-vă pentru noi cei mici și păcătoși, ca să ne ierte și să ne înțăreasă cu Duhul cel sfânt, cum a întărit pe frații cei din Ierusalim. Amin.

Gh. Maior.

Ce e în Basarabia?

De ani de zile tot umblă vesti, că streinii din Basarabia vreau cu orice preț să strice mintea bună a Românilor de acolo, adecă a Moldovenilor cum și zic ei. Chiar și în parlamentul țării s-au ridicat glasuri îngrijate, iar gazetele mari, și de opozitie și de cele care țin cu guvernul, cer lui Maniu să aibă ochii atinții spre Basarabia și să ia măsuri de pază.

Ca să ne măngăie, guvernul a dat un comunicat prin care spune, că în Basarabia e liniște și că știrile despre ea sunt mininoase. Nici noi nu zicem, că în Basarabia e tulburare, dar liniște sufletească nu e [și în sufletul tulbură dușmanul pescuiește sigur]. Si astă o vedem și din următoarele fapte.

Dl Maniu a chemat pe I. P. S. Sa Mitropolitul Gurie al Basarabiei, ca să-i spună față către față ce duh stăpânește acolo. Si între altele sfătuiri însemnate, ce s-au mai ținut, e deajuns să amintim, că Basarabienii cu dragoste de neam și țară au înființat o „Ligă pentru apărarea românismului în Basarabia”, că această ligă a publicat un apel, un manifest. Iată apelul:

„Din stepele îndepărtate suflă o vijelie groaznică.

Români Basarabeni, voi nu trebuie să uită că Basarabia e inundată de mii de manifeste, că prin sate se face o propagandă a cărei scop e holșevizarea ei adecă alipirea la Rusia sovietică.

Nu sunteți străini de vestile purtate prin gazete, că în toate orașele basarabene, comuniștii în frunte cu steaguri roșii, cu un curaj neînchipuit strigă: Jos România! Vrem alipirea la Rusia!

In Chișinău românesc apar patru gazete zilnice rusești și toate cer aceleași lucruri: Afară România din Vechiul Regat.

Pe când soldații noștri stau de strajă la Nistru și apără nu numai liniștea noastră, dar și siguranța Europei, mulți dintre politicieni, uitând datorile lor de cetățeni, varsă ură în sufletele fraților de același sânge și fac de răs cu o criminală inconștiență încredere pe care trebuie să o aibă poporul în conducătorii acestei țări.

Batjocura aceasta trebuie să se îsprăvească.

Noi ne adresăm tuturor cetățenilor cari trăesc pe pământul României, și-i rugăm ca alături de noi să ceară guvernelor, ori cari ar fi ele, să vă gheze cu toată hotărârea și să aplice pedepsele cele mai aspre contra celor ce cred că România a ajuns o țară unde se poate suferi la nesfârșit orice fapte protivnice ordinei de stat în cadrul ideii naționale”.

Ne alăturăm și noi la protestul lor împotriva politicianilor din oricare partid ar fi ei, cari uită neamul și țara de dragul voturilor și al măruntelor societăți de partid sau de buzunar. România dela Nistru până la Tisa și din Dunăre până în Polonia e a Românilor. Si ori din care parte a țării ar fi Românu și ori în care parte a țării ar merge trebuie să se simtă acasă, între ai lui. Așa trebuie făcută politica noastră. Cine face sau vorbește altfel e vânzător de neam și țară, e frate cu Iuda cel lacom de argint, și ca și acela trebuie osândit de sufletele noastre ale tuturora, pentru că strică ceeace Domnul a făcut prin suferințele și moartea multor mii.

În Oastea Domnului au mai intrat:

Iosif Modrea, Vica (jud Hunedoara).

P. Diaconescu, com. Cernădă (jud. Dolj) și Nicolae Comănescu, comuna Novaci (jud. Dolj).

Ioan I. Gh. Daconu și soția Maria și fiili Marin, Stefan, Florea, Alexie, Constantin și Alexandru. Ruxanda V. Maxim și fiili Vasile, Elena și Ioan, com. Buhuși (jud Neamț).

Ioan Ghiorghe Ivan și fiul Costică I. Gh. Ivan, Catrina Gh. a Boemii și Frigură și ficele Maria și Arina, comuna Logna (jud. Roman).

C-tin Berchetaru, căntăreț cu soția Ioana C-tin Berchetaru, Ion V. Oltenacu cu soția Elena I. V. Oltenacu, com. Model Of. Călărași (jud. Ilfov).

Natalia Mihai Radu cu fiul Mircea, Milu, Dădina, Marin, com. Valea-Seacă.

Ion V. Grigoraș, com. Uidești-Ioncoasa (jud. Băile Herculane).

Aron Oancea, Corneliu Olteanu, Gheorghe Potra, Alexandru Munteanu, Ion Beles, Maria Sărăeanu, Ana Bels, Maria Cozma, toți din Petroșani.

Gheorghe Tanără, contabil al Băncii Isvorul, Gura-Sărăti-Buzău.

Gheorghe a lui Ilie Hărțescu, Igrești-Bucovinei

Savi Ana com. Lipova, jud. Timiș-Torontal, Cuvinan Ana și Morari Săndiana com. Radna (jud. Arad).

Maria Mihail Achimescu și cu fiile, Achimescu Constantin elev cl. III liceul Traian din Turnu-Severin și Gheorghe, Ans, Dumitrica, Irina și Paraschiva I. Achimescu, com. Ad-Teiuș (jud. Mehedinți).

Gh. D. Botemis, Hreșca-Dorohoi. Luca Mihai, Herbei Cula, Ghergari Pavel, Crișan Pavel, Toduță Mihai. Todoraș Adom, Peiac Anton, toți din com. Ileu-Arad.

Roxanda I. Neagu cu fiul Gheorghe Ion și Elena, Ion D. Stafie, Costache D. Ghițescu cu soția Ioana, toți din comuna Boghiciu, sat Ghidion (jud. Roman).

Roman Petru, cantor unit în com. Săsa p. u. Ilieanda (jud. Someș).

Cetiți și răspândiți foaia „Lumina Satelor”.

Din învățările Sfintilor Părinti

din învățările sf. Ioan Gură de aur, despre post.

Acum Duminecă, avem începutul postului Invierii Domnului. În foia "Oastea Domnului" scriem pe larg despre post, în legătură cu călătoria Israilenilor spre Canaan. Aici dăm ceva din învățările sf. Ioan Gură de aur. Despre postul cel adevărat, sf. Ioan Gură de aur spune într-o predică următoarele:

Timpul postului este un timp de luptă, armează-te cu armele duhului, căci nouă ne stă înainte un greu răbou împotriva Satanei și a puterii lui. De aceea noi trebuie să ne desărăcăm, pentru ca diavolul să nu se poate apuca de nimică, și să fim înarmați din toate părtile, pentru ca să nu putem fi răniți nicăiere.

Lucrează acum ogorul suflului tău, smulge spinii și pălămidă, seamănă în locul lor cu vântul lui Dumnezeu și atunci tu vei fi un duhovnicesc lucrător de pământ. Secerea duhului tău, care se tămpise prin necumpătare, prin post iarăși se va ascuți. Gătește-te de călătorie la cer, păsește pe calea cea aspră și îngustă, căci cel subțiat prin post, poate mai ușor să treacă prin ușa cea strâmtă.

Furtuna patimilor trebuie acum să o linistești, valurile poftelor celor fără rânduială să le domolești, corăbioara suflului tău să o scapi, să întrebunțezi toată prevederea, și vei fi un cîrmaciu duhovnicesc. La toate acestea postul ne dă prilej și învățură.

Eu însă înțeleg nu postul cel obișnuit, ci postul cel adevărat, așa că nu numai înfrânarea de mâncare, ci încă și înfrânarea de păcate; căci nu singur postul în sine, ci numai postul cel adevărat poate măntui pe om. Așa dar, pentru ca noi să nu ne ostenim înzădar, și să ni se răpească folosul postului, să cercetăm, cum și în ce chip trebuie să postim. Fărișul acela din Evanghelie încă postia [Luca 18, 10], dar aceasta nu i-a folosit nimică, ci s'a întors deșert la casa sa, pe când vameșul care nu postise, l'a înțeles.

Ninivitenii au postit și iarăși au dobândit harul lui Dum-

nezeu. Dar și Jidovii postau, și aceasta nu i-a măntuit.

Să vedem acum, ce însuși a avut postul Ninivitenilor, și prin ce ei au împlânsit mânia cea nefnlăturată a lui Dumnezeu.

Era oare postul lor numai înfrânare de mâncare și îmbrăcarea hainelor de jale? Nici de cum, ci era o schimbare a toată viață lor. De unde știm aceasta? Dela însuși prorocul. Când el vorbește despre mânia lui Dumnezeu și despre postul Ninivitenilor și despre iertarea dumnezeiască dobândită, arată și temeiul acestei iertări prin cuvintele: "Căci Dumnezeu a văzut faptele lor" [Iona 3, 10]. Care fapte? oare înfrânarea lor de mâncare și purtarea hainelor de jale? Nu, ci tacând despre aceasta zice: "fiindcă fiecarele a părăsit calea sa cea rea, Domnului i-a părut rău de ne-norocirea ce voia a aduce asupra lor".

Așa dar vezi, că Ninivitenii nu prin înfrânarea de mâncare, ci prin schimbarea vieții lor au scăpat de primejdia cea mare și iarăși au împăcat pe Dumnezeu.

Cinstea postului să nu numai întru înfrânarea de mâncare, ci întru înfrânarea de păcare. Postești? Arată-mi aceasta prin faptele tale!

Serbarea sf. Paști va fi interzisă în Rusia.

In Rusia se dă pe față o luptă în contra credinței, în contra lui Dumnezeu. Ziarele străine aduc următoarea stire:

Societatea antireligioasă a celor "fără Dumnezeu", din Uniunea sovietică a făcut o intervenție la guvern cerând interzicerea

sărbătorilor de Paști în întreagă Rusie. Toate întreprinderile de stat vor lucra de Paști ca și în celelalte zile. Trasul clopotelor va fi interzis.

Guvernul să a declarat dispus a executa acest proiect, și a autorizat primarii orașelor să ia măsuri.

Cu adevărat, în Rusia să a ivit Antihrist.

(Luată din foia "Oastea Domnului").

Ce poate face un preot cu Oastea Domnului.

Pe tot locul pe unde preoții s'au pus în fruntea mișcării Oastei Domnului, s'au făcut izbânzi mari și frumoase. Iată o pildă mai jos:

Intru Domnul iubite frate Părinte! Precum Domnul a zis că Nicodim că „vântul încătrău vrea sufără, dar nu ști de unde vine și unde merge” (Ioan 3, 8), tot așa vom zice și noi azi privind înapoia spre începutul Oastei Domnului din comuna noastră. Cu devărat mă mir singur și nu-mi pot da încă bine seama de cum a lucrat Domnul cu mine și cu mica lui turmă de aici.

Eu am aflat despre Oastea Domnului dintr-un Calendar, mi-am comandat îndată foia și cărțile dela Lumina Satelor. Pe urmă cărțile și foia au pătruns și între suorișii mei sprinzându-ne cu toții de o mare răvnă.

Primul punct cu care am pornit lupta a fost cântarea și rugăciunea. Am început-o cu copiii de școală cari s'au îndragostit repede cu cântările „oastei” începând cu „Deșteaptă-te Creștine” și continuând cu „Stai pe loc și te gândește”, „Suflet perdut vino”, „Său în cer noi avem o casă”, „Isuse n'am ce să-ți aduc”, și alte multe cântări creștinești, între cari și „O ce veste minunată”, „Trei păstorii” etc., etc., fiindcă noi știm că muzica îmbălanșează și șerpii de aceia am pornit la luptă cântând.

In timpul sf. sărbători ale Nașterii Domnului, spre a împedeca poporul a merge la cărciume am pregătit cu copiii de școală două serbări religioase, cu programe foarte bogate în pioziorare despre beție și tutun și alte păcate luate din carte despre „Oaste”

iar pentru distrația publicului am dat și două piese de teatru instructiv. La amândouă serbările, subsamnatul am vorbit despre „Bunătatea lui Dumnezeu față de om” și despre datoria omului de a se întoarce la Domnul care este și rostul Oastei Domnului, iudeanând pe toți creștinii să îmbrățișeze această mișcare.

Al doilea punct de plecare, a fost nașterea școlii de Duminecă, seara orele 6—10 lucră nemai pomenit în satele noastre.

La această școală tot tineretul, a învățat să cânte cântări creștinești, să fie neglijate cântecele cele lumești, cele imorale. Vine lume multă foarte dormică să afle rătăcirea în care am trăit atâtă amar de vreme, dar o ducem rău că n'avem un local spațios de adunare, vine lume multă, dar n'are loc.

Rezultatul străduințelor noastre a fost binecuvântat de Domnul nostru, Marele nostru Comandant, a cărui Oaste aici în Oborelul dela 1 a crescut la 55 de suflete convins, și încă suntem în plină înaintare căci, cu noi este Dumnezeu.

Am avut și avem și împotriviri și greutăți destule, dar de nimic nu ne temem căci cu noi este Dumnezeu.

Nicolae Rădulescu, preot, com. Oporel (jud. Olt)

Iată ce poate face un păstor de suflete cu o mișcare religioasă.

In numărul viitor vom da cu numele pe cei 50 frați luptători din Oporel.

Doamne sfinte și indurate.

Doamne sfinte și indurate
Tine-mă cu sănătate;
Tu-mă dă minte și putere
Ca să lucru cu plăcere.

La ai mei părinti iubiți
Dă-le mulți ani fericiti,
Îndelung ca să trăiască
Și de mine să-ngrăiască.

Doamne sfinte nu uita
Ci trimite mila ta;
Și la oamei sărmani
Și la bieți de orfani.

La greșii dă-le iertare,
Și la bolnavi alinare;
Căci toți numai dela Tine
Așteptăm al nostru bine.

Isuse rămâi cu mine
Dă-mi putere să fac bine
Păsește-mă de păcat;
Tine-mă nevinovat.

Ca să trăiesc pe pământ
Ca q'un inger al tău săfânt
Tot curat mă întărește
De primejdii mă ferește.

Civer Ana, Baia-Sprî, j. Satu-mare.

Oastea noastră crește.

Prea cucernice părinte duhovnicesc! Venind de mai multor pe la noi ostașul Gh. Moisescu din această comună, și ceteindu-si foi și cărți dela „Lumina Satelor” și mai ales ceteind din carte: „Mai lângă Domnul meu, mai lângă El”, dulcea chemare com ne cheamă Domnul lângă El și noi păcătoșii nu ausim dulcea chemare, n'am hotărât a o rope cu lumea și cu păcatele, trăind o viață numai cu Domnul.

Deci Vă rog a mă inscrie și pe mine în rândul ostașilor Domnului.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Zaharie Popoviciu, comuna Caprioara (jud. Severin).

Prea Cuviosase părinte! Rog a mă inscrie și pe mine împreună cu mama mea Natalia și frații mei, Constantin, Vasile, Maria, Elena, Ecaterina și Agafia în Oastea Domnului, rugându-l pe El să ne desăjutor și putere de sus pentru a putea fi luptători și biruitori în marită Oastea Să. Ioan Tuduseciuc, invățător, com. Brăhășoaia (jud. Vaslui).

Preaiubitul nostru părinte! Rog a trece în Oastea Domnului, de pe acum, pe primul nostru născut, fiind în dar trimis nouă de sus; îl închinăm Domnului pe care-l rugăm să-i călăuzească pașii într-o zilele vieții sale. Numele lui este Nicolae.

Dumitru și Anița Comanescu, invățători, Novaci-Gorj.

Cucernice părinte! Procurându-mi dela niște credincioși carte intitulată „Intrați în Oastea Domnului” și ceteind și cerecând cuprinsul, am rămas uitit cu toate că sunt intelectual și luminător a satelor, de frumosul cuprins și mai ales de modul cum e redat. Am gândit atunci că dacă fiecare creștin ar avea această carte și dacă ar urma aceste sfaturi atunci tot răul din țară ar pieri. Am făcut o propagandă printre elevi ca să spună părintilor lor de a le procura bani pentru a procura această carte. și odată introdusă în fiecare casă, fără multă sărbavă veți căștiga ostașii în Oastea Domnului. Ea unul dău prezentă declarare ce alăturez pentru a fi inscris în această oaste.

Gh. Popoviciu, invățător, com. Căciulești, satul Turturești (jud. Neamț).

Si a pus capăt vieții. Călugărița păpădate Emilia Frank din Satul Mare s'a îndragostit de un tinăr cu numele Krauker Istvan. După ce a păcătunit cu el, acesta a fugit de ea. Ea s'a dus după el, dar el n'a mai vrut să stea de ea cu toată frumusețea ei vestită. Ea de supărare, la soapele diavolului, a luat o matărie otrăvitoare și s'a omorât.

Dreapta învățătură de credință și de viațuire creștină — și rătăcirile vremurilor noastre.

Deasupra horelor, se ridică cupola, ca un turn în mijlocul bisericii, și este împodobită tocmai deasupra cu chipul lui Hristos-Dumnezeu. Atoțputernic; mai în jos sunt cetele îngerești în chip de om [Daniil 8, 15; 9, 21] uneori junii [30, 20, 12; Fapt. 10, 30]. Scaunele cari se zugrăvesc ca niște roți de foc, având aripi împrejur și în mijloc ochi; Heruvimii cu cap și două aripi; Serafimii cu 6 aripi, cu 2 acoperindu-și fața, cu 2 picioarele și cu 2 sburând, având în mâni ripizi, pe cari sunt scrise cuvintele de slavă: sfânt, sfânt, sfânt; apoi Domnilor, Puterile și Stăpânile în haine lungi, încinși cu orare și având toiege în mâni; în sfârșit, în rândul al treilea; Începătorii, Arhanghelii și Îngerii, în haine ostășești, încinși cu brâne de aur, cu lânci sau săbii în mâni.

Arhanghelul Mihail se zugrăvește cu sabie de foc în mâna, Gavril cu floarea nevinovăției, crinul, Rafael cu toiaugul; iară îngerul păzitor ținând de mâna un copilaș.

Ingerul cel rău, diavolul, al cărui chip se află uneori în tinda bisericii, la intrare, cum își face slujba de osândă în iad, se zugrăvește în chip de om și de animal, gol, negru, cu coarne, coadă și ghiare. Alteori se înfățișează în chipul șarpelui, sau balaurului [Apoc. 12, 9].

Unde cupola se reazimă pe pereții bisericii, în patru colțuri se zugrăvesc cei 4 evangeliști, cu simboalele lor [Ezechil 1, 10; Apoc. 4, 6-7]: Sf. Matei având lângă sine un chip de înger, pentru că își începe Evanghelia cu neamul lui Iisus și cu îngerul care să arătat lui Iosif; Sf. Marcu cu un cap de leu, fiindcă Evanghelia lui începe cu Ioan Botezătorul, „glasul celui ce strigă în pustie”; Sf. Luca e zugrăvit alături cu un cap de taur, pentru că începe evanghelia sa că jertfa lui Zaharia; iară Sf. Ioan cu Vulturul, pentru că el, în evanghelie ca și în apocalipsă, se ridică ca un vultur spre taina Dumnezei, o patrunde și o desvălește înaintea oamenilor.

Unde biserică nu are cupolă se zugrăvesc Sfinții Evangeliști pe boltitura dintre altar și naia bisericii deasupra locului mai ridicat. Asemenea se zugrăvesc pe pereții dela naie scene, chipuri din Testamentul nou: Fiul rătăcit, Samarineanca, Iisus de 12 ani în templu, în mijlocul poporului ca învățător, ca păstor și judecător al oamenilor... cum și înfățișeri din Testamentul vechiu acestea mai ales în tinda bisericii; apoi mucenici, ca Sf. Stefan diaconul,

omorât cu pietrii; Sf. Gheorghe ca ostaș cu sabia, sau cu lancea omorând balaurul; Sf. Dimitrie cu crucea, sau lancea în mână; de altă parte mărturisitori, adică acei ce n-au suferit moarte de martir dar prin graiul și fapta lor au mărturisit pe Dumnezeu: arhierei, împărați, învățători, cu cărți și suluri de hârtie în mâni. În sfârșit femei cuvioase și sfinte fecioare, toți având în jurul capului o aureolă în cerc, încipuind cununa măririi de veci.

Locul cel dintâi între icoanele sfinților îl are icoana Maicii Domnului, care se zugrăvește în frumusetea de fecioară suspusă, ca la Bunăvestire; lângă iesie la Naștere; apoi cu Fiul dumnezeiesc pe brațul stâng; sau avându-l în poală și cu mâinile înălțate spre rugăciune, cum se pune de regulă pe boltitura altarului; ori apoi ca Maică îndurerată, la picioarele crucii.

Deasupra pe boltitura năii se zugrăvește obicinuit Sfânta Treime: Dumnezeu-Tatăl ca un moș [Ps. 101, 28; Daniil 7, 9] în mâna dreaptă cu sceptrul, semnul stăpânirii, la dreapta [Fapt. 7, 56], având pe Fiul, bărbat în florea vieții, binecuvântând cu dreapta sau sprinjind crucea, în stânga cu Evanghelie; iară deasupra, în chip de porumb, cu aripile încinse, Duhul Sfânt [Mat. 3, 16, Mt. 1, 10; Lc. 322], și la picioare globul pământului [Mt. 22, 43].

Sf. Duh se mai înfățișează și în chipul limbilor de foc, la pogorâre; dar altfel numai în chip de porumb și în legătură cu celelalte fețe dumnezești.

Dumnezeu Tatăl se înfățișează și singur, ca om bătrân odihnind pe globul pământului, având în jurul capului aureola în triunghiul. Provedința dumnezească se zugrăvește asemenea în triunghiul, având în mijloc ochiul lui Dumnezeu, care privigează și vede toate.

Chipul Mântuitorului se zugrăvește în multe feluri, dela pruncul fraged din ieslea peșterii până și-a luat iarăș locul de dreapta Tatălui; singur, sau în mijlocul lumii și a oamenilor, tămaduind bolnavi, săvârșind minuni, răstignindu-se pe cruce, înviind și înălțându-se la cer.

Icoanele se zugrăvesc în „mozaic”, adică din pietricèle mărunte de multe culori lipite cu var lângă olaltă așa că din îmbinarea lor iesechip luminos; apoi în „fresco” adică zugrăveală pe tencuiala proaspătă a peretelui, ca să se usuce deodată; și mai erau pregătite icoane în ceară pe table sau pânză.

Vopselele pe perete uscat sau pe pânză, au fost folosite numai târziu.

Toate icoanele ortodoxe și-au statonicit o anumită formă de înfățișare cu chipuri subțiri supte, în culori stinse, de își se pare că vezi prin ele potrivite și inspiră evlavie, sfîntenie și măreție cerească, ca să ne îndemne la închinare cucernică.

De Arhim. P. Morușca.

Incheiem descrierea podobiei lăuntrice a bisericii, ca să putem trece la învățătură despre închinarea Sf. Cruci și cinstirea icoanelor, scumpele comori ale sufletului nostru creștinesc, drept credincios.

La prinderea postului: despre cum să postim.

Prima și ultima condiție a măntuirii sufletești este să o rupi definitiv cu „carnea” și viața din Egipt... să moară în noi omul nostru cel vechiu... duhul să birue carne [Romani 8, 10]... cu ajutorul Celui restignit pe Cruce să murim față de lume și să trăim împreună cu El [Romani 6]. Tot cel ce n'apucă pe calea aceasta, nu poate înainta spre Canaan.

Mai anii trecuți am văzut într'un oraș un lucru interesant.

Două femei, învățăseră un câine mare să tragă la un căruț, cu care aduceau lapte de vânzare în oraș. Câinele dresat a făcut până la un timp bună ispravă. Dar câinele tot câine rămâne. Într-o dimineață, în drum spre oraș, câinele vede un iepure și îndată o ia razna după el răsturnând laptele în drum. Toate strigătele femeilor sunt zadarnice; în câine se trezise nărvavul lui de câine alergător după carne de iepure.

Esact așa se întâmplă și cu cei ce cred că se pot face buni fără să-și schimbe firea cea veche; fără să facă ceeace se numește renăștere de nou: întoarcere la Dumnezeu prin căință și schimbarea vieții. Sunt atâția și atâția oameni cari își pun gând să se facă mai buni... își pun pând să se lase de unele nărvuri urâte... își pun gând să mai împușueze din păcate. Ce lucru zadarnic! Astă înseamnă a înjuga câinele la căruț. La un moment dat, firea cea veche, omul cel vechi se trezește și răstoarnă totul.

Un lucru însă stă: firea cea veche nu se poate omoră cu una cu două; nu moare cu una cu două.

Câinele din noi n'a murit [poftele cele lumești], nici vulpea [vicenia], nici tigrul [mănia], nici porcul [beția], nici șarpele [zavistia] etc. Le putem însă slăbi și reduce la tăcere dacă nu le mai dăm de „mâncare”.

Aici vine rostul postului. Eu așa înțeleg rostul postului,

ca pe o punere pe foame, ca pe o slabire prin foame a animalului din noi. Căci cum am putea noi să biruim înclinările cele rele din noi dându-i de mâncare la câinele din noi?

Eu înțeleg un post nu numai de mâncare, ci și un post de a ne feri de desfășările acestei lumii, de duhul acestei lumii... de orice fel de mâncare prin care se întăreste animalul din noi [petreceri, beții, jocuri, desfășări etc.]

In acest înțeles, eu înțeleg un post permanent căci doar și animalul din noi păndește permanent. Ce folos aș avea să mă las pe timpul postului Paștilor de beută, sudalme și alte răutăți, și la Paști să mă desleg iară.

Asa fel si dobitoacele postesc. Si ursul postește. Indată ce se apropie iarna, se retrage în bârlog, se pune pe labe și toată iarna nu mai mânâncă nimic. Dar când se trezește este tot urs, ce sfâșie și atacă vitele.

Și șarpele postește toată iarna, dar când se trezește din acest post al lui, este și el tot șarpe ce mușcă mai departe.

Esact în chipul acesta sunt și creștinii cari se lasă de unele răutăți pe timpul postului, dar indată ce trece postul se apucă iar de ele. Se mușcă și se sfâșie mai departe unii pe alții.

Ieșirile firii noastre cei vechi se pot birui numai cu ferirea de orice „carne” și „mâncare” a Egiptului și cu sporirea „manei”, mâncării noastre duhovnicești.

Această învățătură este luată pe scurt din tâlcuirea călătoriei Israelitenilor spre Canaan, care se publică pe larg în foia „Oastea Domnului”.

(Luată din foia „Oastea Domnului”).